

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **P. K.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2017, č. j. JMK 85332/2017, sp. zn. S-JMK 67263/2017/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 21. 7. 2017 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy, ze dne 23. 3. 2017, č. j. MUZN 24548/2017, a toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 23. 3. 2017 uznal žalobce vinného tím, že dne 11. 10. 2016 v 6:00 hodin v obci, okr., ve směru na obec z nedbalosti řídil osobní motorové vozidlo tov. zn., reg. zn. v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl pod jeho vlivem a současně z nedbalosti neměl při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz.

Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. Předně namítl pochybnosti v otázce prokázané viny žalobce. Poukázal na to, že v době kontroly nevykazoval známky opilosti a s ohledem na naměřené množství alkoholu v dechu a možné množství alkoholu v těle i bez požití alkoholických nápojů, lze usuzovat na jeho vyšší fyziologickou hodnotu alkoholu. Lze podle něj usuzovat na to, že naměřené hodnoty byly individuální fyzickou hodnotou a mělo se postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, jelikož neproběhlo žádné průkazné lékařské vyšetření. Podle žalobce nedošlo ani k prokázání materiálních znaků přestupku, když ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že nebyl jednáním žalobce ohrožen žádný účastník silničního provozu. Zároveň zpochybnil i obecné narušení zákonem chráněných zájmů v situaci, kdy vliv alkoholu je s ohledem na naměřené hodnoty vyloučen, neboť takové množství nemělo vliv na jeho reakce a schopnosti.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil podáním ze dne 5. 9. 2017, ve kterém navrhl zamítnout žalobu s tím, že s ohledem na shodu žalobních a odvolacích námitek odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. K námitce zvýšené fyziologické hodnoty alkoholu v krvi žalobce odkázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, který za fyziologickou hladinu alkoholu v krvi považuje množství 0,20 g/kg, přičemž žalobci bylo zjištěno dechovou zkouškou množství 0,38 g/kg.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** a napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Námitku pochybností v otázce prokázané viny žalobce, a to ohledně množství alkoholu v těle žalobce s tím, že naměřené hodnoty byly individuální fyzickou hodnotou žalobce a mělo se postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, jelikož neproběhlo žádné průkazné lékařské vyšetření, neshledal soud důvodnou

Z obsahu správního spisu soud zjistil k uvedené námitce tyto relevantní skutečnosti. Součástí oznámení o přestupku je úřední záznam ze dne 11. 10. 2016 o provedené kontrole a dechové zkoušce, v jejímž rámci byly žalobci naměřeny hodnoty 0,71 ‰ / 0,62 ‰ / 0,68 ‰ a žalobce s těmito hodnotami souhlasil. Sám žalobce uvedl, že před jízdou požil alkohol a nepožadoval provedení odběru krve. V průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce pouze konstatoval, že večer před jízdou požil alkohol, ale ráno na sobě nepocíťoval žádný vliv s tím, že s ohledem na své povolání požádal o co nejnížší trest. Teprve v odvolání žalobce uplatnil určitou argumentaci na svoji obranu, když mimo jiné uvedl, že „Jednání, ze kterého je obviněn nespáchal úmyslně, kdy obviněný řídil v takové době kdy s ohledem na množství alkoholu, který vypil se s ohledem na svou zkušenost (předchozí dopravní kontroly), se rozumně domníval, že již v krvi nemá nad fyziologickou hodnotu alkohol přítomen.“

V průběhu správního řízení tedy žalobce netvrdil, že má vyšší fyziologickou hladinu alkoholu v krvi, ale pouze to, že s ohledem na předchozí zkušenosti již odboural požitý alkohol pod fyziologickou hodnotu.

Žalovaný tuto námitku v napadeném rozhodnutí posoudil jako námitku směřující do subjektivní stránky přestupku (*Jednání, ze kterého je obviněn nespáchal úmyslně*) a zcela v intencích odvolací námitky se vyjádřil přezkoumatelně k otázce subjektivní stránky spáchaného přestupku.

V žalobě začal žalobce tvrdit, že *„hodnoty, které byly žalobci naměřeny, neměly jakoukoli souvislost s požitím alkoholického nápoje a jednalo se pouze o individuální fyziologickou hodnotu, kdy bez průkazného lékařského vyšetření sice tuto tezi nelze potvrdit, ale ani vyvrátit Na tuto skutečnost se žalobce odvolával v průběhu celého řízení, a to jak u prvoinstančního, tak u odvolacího orgánu.“* Tuto žalobní námitku doprovodil žalobce nespecifikovanými citacemi *„příslušného úřadu“* a *„krajského úřadu“*.

Předně je třeba konstatovat, že žádná z žalobcem uváděných citací se nenachází ani v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani v žalobou napadeném rozhodnutí. Obě citace pochází z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 6. 2010, č. j. 58 A 6/2010-48, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78 (srov. bod II. citovaného rozhodnutí NSS: *„Krajský soud nepřisvědčil námitkám poukazujícím na tvrzené procesní vady správního řízení. Shledal však důvodnou námitku, podle které žalobce nebyl pod vlivem alkoholických nápojů, protože dané ráno požil pouze několik nealkoholických piv. Protokolem o lékařském vyšetření sice byla bez pochybností prokázána u žalobce hladina alkoholu v krvi v hodnotě 0,24 g/kg, tj. hodnota překračující tzv. fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,20 g/kg. Na druhé straně ovšem z protokolu vyplynulo, že žalobce nevykazoval při vyšetření známky ovlivnění alkoholem. Krajský soud konstatoval, že "sice do určité míry souhlasí s názorem žalovaného, že to nic nemění na tom, že u žalobce byla zjištěna v krvi hladina alkoholu v uvedené výši, ale na straně druhé podle Pracovního postupu Českého metrologického institutu...je fyziologická hladina alkoholu v krvi stanovena s ohledem na současné poznatky s dovětkem, že '(v) budoucnu může být na základě nově získaných výsledků tato hodnota změněna'“*. Z toho podle krajského soudu *"nelze dovodit nic jiného než to, že uvedená fyziologická hladina alkoholu v krvi má do jisté míry s přihlédnutím k dalším aspektům, které byly při jejím stanovení vzaty v úvahu...charakter orientační, průměrný, a to i s ohledem na obecně známou skutečnost, že tato hladina se může u různých osob do jisté míry lišit, je individuální“*.“).

Žaloba je v této části podána extrémně nekorektním, až neetickým způsobem, když žalobce vkládá do úst žalovaného slova, která nikdy žalovaný nepoužil, a to dokonce jako hodnocení odvolací námitky, která nikdy nebyla ze strany žalobce uplatněna.

Když už žalobce takto nekorektně, až neeticky argumentuje, musí soud zdůraznit, že ve věci projednávané Krajským soudem v Ostravě a následně Nejvyšším správním soudem šlo o spor o 0,01 ‰ po odečtu standardně odčítané tolerance nepřesnosti měřicího zařízení a fyziologické hladiny alkoholu v celkovém objemu 0,24 ‰.

Oproti tomu žalobci po odečtu 0,24 ‰ v krvi nadále zůstávalo 0,38 ‰. V případě, že by soud akceptoval žalobní námitku, přistoupil by na to, že fyziologická hladina alkoholu v krvi žalobce je téměř 0,6 ‰.

S ohledem na způsob uplatnění této námitky, kdy žalobce zcela lživě tvrdí, že ji uplatňoval v průběhu celého řízení (před správním orgánem prvního stupně v podstatě

akceptoval výsledky měření a žádal o co nejnižší délku trestu zákazu řízení, před odvolacím orgánem uplatňoval fyziologickou hladinu alkoholu pouze ve vazbě na subjektivní stránku deliktu) a dále kdy žalobce cituje neexistující části žalobou napadeného rozhodnutí, považuje soud tuto námitku za zcela účelovou a s ohledem na to i nedůvodnou.

Správní orgány i policie zcela v souladu se současnou úrovní poznání i judikaturou správních soudů aplikovaly odečet tolerance nepřesnosti měřícího zařízení a fyziologické hladiny alkoholu ve výši 0,24 ‰. Jelikož v řízení před správním orgánem nebyla namítána, natož prokázána vyšší fyziologická hladina alkoholu v krvi žalobce, neshledal soud v postupu žalovaného, ani správního orgánu prvního stupně žádné pochybení.

Soud pouze poukazuje na to, že i v případě soudního řízení zůstal v této námitce žalobce pouze u tvrzení, které nijak neprokázal a ani k jeho prokázání nenavrl žádné relevantní důkazní prostředky. Pokud by měla být nezpochybnitelně prokazována fyziologická hladina alkoholu v krvi žalobce, tak by musel být k této otázce zpracován znalecký posudek, který žalobce ani nepředložil, ani jeho vypracování nenavrl.

Dále soud zásadně nesouhlasí se závěrem žalobce, že dechová zkouška není bez lékařského vyšetření průkazná. Je potřeba zdůraznit, že sám žalobce nepožadoval lékařské vyšetření a výsledky dechové zkoušky akceptoval. Zároveň judikatura správních soudů plně akceptuje provedení dechové zkoušky jako dostačující průkazu hodnoty alkoholu v krvi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32: „[28] Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen zákon č. 379/2005 Sb.). [29] Podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. se je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu povinna podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Zvláštním právním předpisem, jenž má na mysli § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (srov. bod 7.4.2 přílohy citované vyhlášky). [30] Je zřejmé, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření (podle § 2 písm. o) zákona č. 379/2005 Sb. např. dechová zkouška) a odborné lékařské vyšetření (podle § 2 písm. p), q) zákona č. 379/2005 Sb. např. odběr vzorku žilní krve). **Odborné lékařské vyšetření vzorku krve se provádí v případě, kdy je odmítnuto provedení dechové zkoušky. Je-li přitom dechová zkouška provedena analyzátozem alkoholu pokračování v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede, resp. provedeno být nemusí.** [31] K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21 v němž uvedl, že přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření.

V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče. Nejvyšší správní soud již rovněž zdůraznil, že výraz orientační znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto přibližnost lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,2 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79).“)

Žalobní námitku proto na základě shora uvedeného nepovažuje soud, jak již uvedl výše, za důvodnou.

Dále žalobce namítl, že nedošlo k prokázání materiálních znaků přestupku.

K naplnění materiální stránky přestupku se vyjádřil naprosto jasně Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku desátého senátu ze dne, kde uvedl: „[22] Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem. [23] Podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem. [24] Nejvyšší správní soud připomíná závěr svého rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, publ. pod č. 2168/2011 Sb. NSS, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Společenská škodlivost stěžovatelova jednání v souzeném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Zákonodárce tím, že v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Jednání v rozporu s touto povinností je totiž potenciálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu. [25] **Při úvaze, byl-li spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, se nerozlišuje míra škodlivosti takového jednání ve smyslu rozlišování řidičových schopností bezpečně vozidlo ovládat.** Z hlediska zavinění postačí, dopustil-li se řidič takového jednání alespoň v nevědomé nedbalosti. Nejvyšší správní soud k tomu již ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79 uvedl: () není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od nemarginální hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje. **Konkrétní okolnosti spáchání přestupku mají vliv až na výši sankce za protiprávní jednání.** [26] **Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu proto není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn (to je ryze individuální záležitost), ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol.** Nejvyšší správní soud k tomuto závěru (byť při

posuzování spolehlivosti výsledku měření) dospěl již v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl: Pro závěr, že účastník řízení byl ovlivněn alkoholem, zásadně postačí, bude-li výsledek alespoň jednoho z provedených měření dostatečně spolehlivý, tj. bude-li jím mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že v okamžiku měření byl v těle účastníka řízení přítomen alkohol (). Nelze proto souhlasit s tvrzením stěžovatele, že úmyslem zákonodárce bylo cílit pouze na řidiče, kteří jsou alkoholem ovlivněni. Řídil-li proto stěžovatel vozidlo v době, kdy byl v jeho těle přítomen alkohol, řídil pod vlivem alkoholu, a tímto jednáním naplnil materiální stránku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Krajský soud tak § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu aplikoval správně a nedopustil se nepřipustného rozšíření podmínek odpovědnosti za přestupek.“

Zdejší soud nemá žádný důvod odchýlit se od právních závěrů Nejvyššího správního soudu a pro stručnost na ně zcela odkazuje. Z důvodů uvedených Nejvyšším správním soudem v citovaném rozhodnutí není ani tato žalobní námitka důvodná.

S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.